

To, co sledujeme, je to samé, co jsme sledovali při covidu

- CZ24 News | 22. září 2022

ČESKO: Strach, to je výborná emoce, kterou se dají manipulovat davy. Strach z nepřítele, strach z nedostatku, strach o život, o národ, o bezpečnost, o děti. Strach, který hýbe dějinami a rozhýbává prakticky každou hlásku v ústech politika. Protože skrze strach se dá vládnout a ovládat. A vidíme ho všude.

Kdysi jsem psal o senátorovi Tomáši Czerninovi. Udivila mě u něho jedna věta pronesená k výročí 17. listopadu v roce 2018. S vážnou tváří naplněnou obavami do kamery [řekl](#), že se strachuje o demokracii. Prý o ni přijdeme, narážel na blížící se volby. A přitom se nedělo nic převratného, jen několik figurek se na příslušných postech vyměnilo a byl klid. Ale semínko strachu bylo zaseto. Spolek Million chviliek pokračoval v Czerninově rétorice. Demokracie končí, vracíme se do normalizace. Emoce vybičovat na maximum, vyvolat strach, aktivovat opičí pud v lidech. Jdou nám po našich hodnotách, životech, vezmeme kyj a jdeme do nich. Ale strach funguje neustále.

Nynější opozice v české politice nešetří občany a hrozí jim, že vinou vládní koalice zbankrotují, skončí na ulici, umrznou, propadnou se do nekonečné bídy. Je to, jak tušíme všichni, jen příkrášlená pravda. Zchudneme, je krize, to je bez debat. Mnozí padnou do chudoby, je krize. Šlo by to dělat lépe. Ano, šlo, ale je to politika, která se často kloní až k radikálním řešením. Odsekat se ze struktur EU? Odsekat se z až hrůzně propletených smluv v energetice (a nejen v ní) a vyvolat tím krizi daleko hlubší? Restartovat celý systém? Tomu se říká revoluce. A té se chopí většinou psychopati. A tam už by ten strach mohl být opodstatněný.

Opozice musí strašit. Zvyšuje si tak zcela cynicky šance uspět v příštích volbách a nutí tím vládnoucí koalici řešit problémy. A straší, seč jí síly stačí, problémy záměrně nafukuje a volá po řešeních, která by, být ve vládě, nikdy neuskutečnila, protože ví, že jsou politicky neprůchodná. To, co předvádí nynější opozice, předváděla opozice i Babišovi. Neustálé šlapání na paty, vyřvávání jako na ochozu, obviňování, silná slova, tlak na jednání. Prostě demokratická huspenina, která vyvolávala strach. Děláte málo, děláte to špatně, vaši neschopnost si odskáčou lidé. Strach, vyvolávání strachu. Všichni kvůli vám umřou na covid. Všichni kvůli vám umrznou a umřou hladu. Babiš tuneluje demokracii. Rakušan tuneluje demokracii. Střet zájmů u Babiše i Rakušana. Babiš to dělá zmateně. Fiala to dělá zmateně. Babiši, zbankrotuje státní kasa. Fialo, zbankrotuje státní kasa. Táhnete nás na Východ. Táhnete nás do Bruselu. Kde je v tom jaký rozdíl?

Dejme tomu burza v Lipsku. Zdražuje nám elektřinu? Ale jistě. Ovšem jen pod čarou se dodává, že díky burze v Lipsku jsme měli v minulých mnoha letech až nepřírozeně nízké ceny za elektřinu. Protože nebyla krize a na burze probíhala ta pravá spekulantská bitva o zákazníka. Levnější bere. Loterie, kde byla hlavní výhrou prošustrovaná budoucnost, kterou si užívme teď. Na takovém principu fungovala třeba společnost Bohemia Energy. Nákup energií s předstihem prakticky jen jednoho dne. Spotové ceny, ty nejnížší. Všichni ti, kteří spadli do problémů vinou bankrotu Bohemia Energy a kteří teď volají po vystoupení z burzy, u Bohemia Energy měli tak nízké ceny jen díky burze v Lipsku. To právě burza v Lipsku dovolovala Bohemia Energy prodávat proud za tak nízké ceny. Prostý fakt. Jakmile přišla krize, nestabilní spekulant Bohemia šel ke dnu. Jako když hostitel vyzvrací svého parazita. Při zvracení je oslabený, v krizi, ale po zvracení je... bez parazita. Na chvíli. Na chvíli, protože princip burzy náchylný k přijetí parazitů nebyl změněn. Ale když si odmyslíme zvrácený systém emisních povolenek a šílenost německého Green Dealu, není burza sama o sobě tím středobodem krize. V kombinaci s povolenkami a Green Dealem je ovšem smrtící.

(Ostatně na podobném principu vydělal své miliardy i údajný matematický génius Karel Janeček, esoterický kandidát na prezidenta a čistý spekulant, který vydělal peníze mikrosekundovými nákupy a prodeji na burze... tedy nevytvářel vůbec, ale vůbec žádnou hodnotu, jen zneužil systém a odsál z něho haléř po haléři dost na to, aby si mohl zaplatit lidi, kteří mu pochlebují titulem matematický génius).

Představme si, že z burzy vystoupíme. Co se stane za pár let až krize pomine? A ona pomine, všechny pominou. Okolní státy si budou přes burzu užívat levnou a tedy stabilizovanou cenu elektřiny, jen my si tu budeme hrabat na vlastním písečku pod kuratelou ČEZu... který může být levný. Co by ne. Ale také být levný nemusí. A ta druhá možnost je pravděpodobnější, protože naše energetika bude odpojená od konkurence levnějších dodavatelů právě na burze. Odpojíme se sice z burzy, ale od okolního světa se odpojit nemůžeme, nechceme-li si ovšem stoupnout do fronty na sociálně spravedlivou a beztržní společnost někde za KLDŘ.

Ale tak přesně funguje strach. Řešení je krátkodobé a nevidí dál, než k prvním volbám do parlamentu. Nejlépe předčasným. To, co sledujeme, je to samé, co jsme sledovali při covidu. Rétorickou rež mezi vládou a opozicí, kde obě strany nafukovaly to, co říkají. Vláda, jak je její jednání prospěšné. Opozice, jak jsou vládní kroky bezzubé a jak ona by to dělala lépe. Obě si hřály svou nikdy nekončící předvolební polívčičku a pracovaly se strachem jako hlavním motorem své bitvy o koryta.

Je třeba tvrdě kritizovat vládu za její konání i nekonání. Dělá kopance, s řešením přichází pozdě, nedokázala s krizí předvídavě pracovat už v jejím počátku. Do začátku září si myslela, že krizí se bude stačit promlčet. V Evropské unii se chová jako nejposlednější pucflek. (Ale to všechno, proboha, platilo i o Babišovi během covidu) Chová se hloupě, ale, ač už je to klišé, padnout nikoho na úplné dno skutečně nenechá. Nemá ani možnost, sociální systém naší republiky je dlouhodobě postavený vlastně nezávisle na vládě. Onen Deštník proti drahotě je jen jinými slovy sociální systém republiky. Stejný jsme tu měli i před deseti, patnácti lety. Jen sumy se trochu lišily. Nikdo na tom nezbohatne, ale doslova hladu a zimou se umírat nebude. Pokud nebude válka i tady u nás, samozřejmě, a vláda Petra Fialy se chová dostatečně hloupě, abychom museli brát do úvahy i tuto variantu naší budoucnosti. To pak ale spasme svoje duše.

Přestává se mi pomalu líbit ta vyhrocená diskuze posledních týdnů, kdy se jen křičí a huláká. Nenasměruje nás to nikam. Přijde jen kocovina. Jako přišla po covidu. Jako přišla po finanční krizi 2008/2009. Vždycky následuje jen kocovina. Před covidem část společnosti vybičovaná strachem nakoupila desítky kilo rýže, doma jim pak další dva roky lezla i ušima, protože se to muselo sežrat. Teď zase nakupujeme desítky kilo rýže, protože přichází krize. A další dva roky nám zase poleze ušima, protože se to musí sežrat. A politika s tím umí výborně pracovat. S těmi emocemi, se strachem. Jen tomu nepodléhat příliš vášnivě. Zasít a jít si číst. To by měla být filozofie života v kostce. Víc skutečně není třeba.

AUTOR: Štěpán Cháb

[ZDROJ](#)